семимильні провини безсилі як крони дерев

їм замало повітря аби не зурочити простір

ти тікав не від них а від того хто їх забере

тільки див самоти відділяв перемогу від злості

знав що світу нема але досі чомусь відділяв

і причини нема а за наслідки мертві не встануть

голубим ореолом усе ще світилась земля

тільки танула тихо і біль її в образи танув

майже так як завжди непідвладне самому собі

листя з неба сочилось і в небо туге опадало

а до чого тут біль ти не знав і спроваджував біль

усе далі за обрій все далі за образ все далі

є покірне прощання розсипаних в назви імен

що уже не зійдуться безсилі повірити в тебе

це усе самота що від неї й люцифер помер

бо як бога нема то хіба він комусь іще треба

довіряти неволі семи первородних провин

жлукто тіла пробачить а безвість уже не поможе

тільки знаєш не сам: ти напевно такий як і він

над овалом прощання безрадісний перехожий